

Nagy Ferenc

Hamis tanúzás

Pál apostol figyelmeztet arra, hogy Isten elleni hamis tanúzás lenne az, ha olyan cselekedetet tulajdonítanánk önénk, amely ha nem is lenne személyére nézve bántó, ám csupán kitalált dolog lenne (1Kor 15,15). Viszont ennek ellenkezője is hamis tanúzásnak számítana, ha tudniillik Isten (=Jézus) tettét bátrak lennének elvitatni tőle. Talán a legbántóbb és leggyakoribb hamis tanúzás abban mutatkozik meg, ha Isten beszédét (igéjét) megváltoztatják, akár úgy, hogy hozzátesznek, akár úgy, hogy belőle elvesznek. Erre különösen figyelmeztet a Kijelentés! Az ilyen bűnfajta gyakran előfordult a szent történelem folyamán. Felvetődik tehát a kérdés, milyen ismertetőjele van esetlegesen az ilyen bűnnek? A választ Isten igéje maga adja meg.

Sokan merészelték úgy nyilatkozni, hogy az ige, amelyet hirdettek, Isten igéje, Isten üzenete. Isten a régi időkben kijelentette, hogy prófétát támaszt, akinek szájába adja az ő igéit. Izraelben választhattak királyt, szavazataikat leadhatták valamelyik jelöltre az emberek, de a próféta mindig csak Isten ajándéka volt. Ez jelentősen korlátozta az önkényes „igeközléseket”. A prófétának pedig kötelessége volt az igét átadni akkor is, ha az felzúdulást váltott ki az érintettek között. Számára más választás nem volt, mérlegelnie nem lehetett. – Ha esetleg olyan próféta vagy álomlátó támadna, aki jelekkel is képes volna megerősíteni szavait, de bálványtiszteltet csábítana, amely ellentétes az isteni alaptörvényekkel, akkor ezzel azt bizonyítaná, hogy nem Isten szól belőle, ezért hallgatni az ilyenekre jeleiket látva sem szabad! Vagy ha az Úr nevében mondott ige, ha nem teljesedne be, ez is leleplezné a „prófétát”, mert csak vakmerően, hamisan szólt volna (5Móz 13,2–6; 18,16–22). – Nagyon tanulságos Bálám „próféta” esete, aki Bálák hívására és nagy jutalom ígéretére vállalkozott Izrael megrottására, de ezt nem sikerült többszöri kísérletre sem megtennie, mert az Úr átokigye helyett áldásigét adott Bálám szájába. Viszont amikor a nép Móáb meghívására bálványáldozati lakomára elment, kettős hűtlenség bűnébe esett, amely egy megsemmisítő háborús csapás mértékével felérő büntetéssel járt!

Ez az eset is mutatja, hogy Isten az ő akaratát nemcsak választottjai révén érvényesítheti, hanem „alkalmi” eszközök által is. De félreérthetlenné tette Bálám és a megbízó Bálák számára is, hogy Isten Lelke szállt a hamis prófétára. Ezért tehát a saját akaratát, illetve a Bálák kérését teljesíteni nem volt ereje, de amit nem akart, azt pedig meg kellett tennie! – Sok olyan esetet tudnánk elősorolni az Ószövetségből, amelyekben látjuk, hogy Isten mindenkire kiterjedő akaratát élő és élettelen létezőkre egyaránt rá tudja szorítani!

Ha egy álprófeta az Úr prófétájának szájából elorozta Isten üzenetét, és úgy továbbította azt, hogy az Úr mondja, akkor is hamis tanúzás volt az, bár valóban Istentől származó igét hirdetett, de nem őáltala üzenté azt az Úr! Ebben az esetben hazug száj adta tovább Isten igaz üzenetét, amely pedig az isteni alaptörvénnyel ellentétes volt. Igazat hazudni sem szabad! Az ilyenek „bizonyágtétele” hazugságnak minősül! „Hazugságot prófétálnak a próféták az én nevében. Nem küldtem őket, nem parancsoltam nekik, nem is szóltam hozzájuk. Hazug látomást, hiábavaló varázsigéket és maguk koholta csalárdágot prófétálnak” – mondja Isten Jeremiás által (Jer 14,14).

Michelangelo Buonarroti: Jeremiás próféta
A Sixtus-kápolna mennyezetfreskója

Urunk és az apostolok is különös vigyázatra intették a Krisztuskövetőket, mert a hamis „Krisztusok és próféták” valósággal előzönlük a földet az utolsó időkben. – Érdemes és tanulságos megfigyelni az evangéliumok alapján a hamis tanúzások terjedését és lezajlását. A célpont akkor is Jézus Krisztus volt, és ma is ő.

A nép amit látott és hallott Jézustól, azt mondta el az ámuló ember keresetlen szavaival. Ezzel szemben a kezdettől fogva ellenségesen viselkedő vallásos elit a maga módján értelmezve „felvilágosító” szándékkal akarta a „hiszékeny” népet kioktatni, különösen pedig Jézus tetteivel kapcsolatosan. A farizeusok mélyen elkeseredve vallották meg egymás között, hogy semmit sem tudnak elérni (a néppel szemben), mert a világ Jézus után megy (Jn 12,19). Azzal mertek dicsekedni, hogy a farizeusok és a vezetők közül senki sem hitt Jézusban. Viszont a nép,

amely vakon követi az Urat, nem ismeri a törvényt, ezért átkozott (Jn 7,48–49). Tehát nem a törvény szerint élők követik. A tévelygő nép az őket eltévlyítő Jézus után megy. A nép, a szegények Jézus közvetlen baráti köréhez tartoztak, velük együtt a gyűlölt vámszedők is. Tehát a farizeusi kritika szerint Jézus és a törvényt nem tisztelő szegények a bűnösök nagy csoportjába tartoztak. Eltökélt szándékuk volt, hogy Jézussal szembeállítsák, így elszakítsák a népet. A nép ugyanis védőfal gyanánt állt többször is Jézus és az üldözők (az őt elfogni szándékozók) közt. Jézustól félték, féltették hatalmukat, de félték a néptől is! Ezt a tervüket azonban csak tisztességtelen eszközökkel valósíthatták volna meg.

Egy vak gyógygyítása különös vitát váltott ki az emberek között. Az ismerősök is kétféle véleményt alkottak erről. Egy közülük azt állította, hogy a gyógygyult valaki más, nem a kolduló vak, míg egy másik ismerős a vak koldussal azonosította őt. A gyógygyult azonban lezárta a vitát köztük, amikor megvallotta, hogy valóban rajta ment végbe a

csoda. Mivel szombati napon történt a „gyógyszer” (egy picinyke sár) elkészítése, a farizeusok kijelentették, hogy Jézus nem Istentől van, mert nem tartja meg a szombatot, viszont mások éppen a csodával bizonyították, hogy Jézus nem lehet bűnös. Maga a meggyógyult prófétának mondta Jézust. A vita tovább szélesedett, amelybe bevonták a szülőket is. Ők a meggyógyultat a saját gyermeküknek ismerték el, tehát nem tévedésről volt szó. Végül mégis a meggyógyult tett pontot a vitára, amikor kijelentette, hogy Isten segítségével nélkül ő továbbra is vakon koldulna. Ezért a kijelentéséért azonban kiközösítették a most már látót (Jn 9,1–34). Megengedhető az ismerősök bizonytalankodása a meggyógyult kiléte felől. Viszont egy kis sár készítése miatt, az emberfeletti tettet észre sem véve, Jézus kiléte felől kétséget támasztani riasztóbb vak-ság, mint a testi világtalanság. A szülők félelmükben csak a fiukat vállalták. Azonban a meggyógyultat nem lehetett eltántorítani hitétől, a világosságból az éjbe visszatérni, a koldus-tarisznyát ismét a vállára venni, vagyis hamis tanúzásra nem kényszeríthette senki! Egyszer Jézus a kapernaumi zsinagógában tisztátalan lélektől megszállott embert szabadított meg. A menekülő gonosz felkiáltott: „Mi közünk hozzád, Názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom rólad, ki vagy: az Isten szentje.” Ez a lélek bár igazat vallott Jézusról, sorsát nem kerülhette el, otthagyni kényszerült emberi lakhelyét (Mk 1,23–27)! Jézus az ellene küzdő sátáni erők tanúskodását nem tekintette jótéteménynek, amelyért nekik elismerés járna. – Pál apostollal történt Filippiben, amikor az imádkozás helyére igyekeztek, hogy egy szolgálóleány jött velük szemben, akiben jövendőmondó lélek volt, és jóslásával nagy hasznot hajtott gazdáinak. Több napon át ezt kiáltozta utánuk: „Ezek az emberek a Magasságos Isten szolgálói, akik az üdvösség útját hirdetik nektek” (ApCsel 16,16–18)! – Az apostol Jézus nevében elhallgattatta a kéretlen prókátort. Tisztátalan lélek nem formálhat jogot magának az evangélium terjesztéséhez, sem Jézusról vagy az apostolokról való tanúskodásra.

Jézus tanításait hallva és tetteit látva nemcsak csodálkoztak az emberek, hanem egyre többen és többen hittek benne. Arról is adnak sejtést az evangélisták, hogy a vallási vezetők is kezdtek fölébredni (elsősorban az alacsonyabb beosztású papok), és nem osztották a hivatalos felsőbbeknek a Jézussal kapcsolatosan kialakított és kötelezőnek tartott nézeteit. – Különös és elgondolkodtató, hogy a megszállottaknak a gyógyítására kitaláltak egy „gyógymódot”. Ma is tehetetlenül kell nézniük a legteljesebb mértékben segíteni kész orvosoknak is a „megszállottakat”. Hogy miképpen kezelte Jézus a másféle gyógyíthatatlan betegségeket, azt nem próbálták megmagyarázni (nem is magyarázható), de a „megszállottakat” egy botor

mesével kezelhetőnek állították. Több helyen is szóba jön ez a gyógymód, vagyis az, hogy Jézus Belzebubnak, az ördögök fejedelmének erejével gyógyította a megszállottakat. Így akarták a gyógyítást alábecsülni, Jézusnak pedig a gonosz szellemi világgal való összeköttetését bizonyítani! Jézus ezt a vádat logikus érvekkel elhárította, ugyanakkor hangsúlyozta, hogy csak Isten ujjá, Isten Lelke erejével lehet ezt a szörnyű betegséget elhárítani.

Lázár feltámasztásának híre a többi csodaesemények között is kiemelkedett azért, hogy most immár egy eltemetett, elsiratott ember életre keltéséről volt szó. Mint valami búcsújáró helyre, egymásután érkeztek a látogatók, a csodálkozók Betániába. Sok tanúja volt ennek az eseménynek, és sokan hitre is jutottak ennek a láttán. Eddig is voltak informátorok bőven, akik tájékoztatták a jeruzsálemi vezetőket Jézus dolgai felől, jelen esetben pedig különös sietőséggel vitték a hírt, valószínűen félremagyarázás nélkül, Jeruzsálembé. Ezt a helyzetet annyira komolynak ítélték, miközben azonnal összehívták a nagytanácsot, hogy villámgyors intézkedésekkel elejét vegyék a várhatóan súlyos következményeknek. – „Mit tegyünk? – kérdezték. Ez az ember sok jelt tesz. Ha hagyjuk őt, mindenki hisz majd benne.” A főpap, Kajafás szavai a tanács-talanságot feloldották: „Jobb, hogy egyetlen ember haljon meg a népért, semhogy az egész nép elveszen” (Jn 11,45–50). Ez a kijelentés profetikusan hangzott, és megfelelt a kijelentett igazságnak is, de maga a főpap és a tanácsbeliek nem vonatkoztatták a világ megváltásának az Úr halála által történő, eleve elrendelt tervére. Pál apostol jegyzi meg, ha a világ fejedelmei felismerték volna a dicsőség Urát, nem feszítették volna meg. Ettől csak a maguk megingott uralmi helyzetének megoldását remélhették. És most jutottak egyetértésre abban, hogy Jézust meg kell

ölni! Amíg a hivatásos vallási vezetők elöl jártak a hamis tanúzásban, és nem voltak bölcsék az Isten dolgaiban, addig a lebecsült nép mérfölddel megelőzte őket. Amint látták Jézus csodatetteit, a megszabadultakhoz csatlakozva dicsőítették Istent. Felismerték, hogy Jézusban isteni életerő, és nem sátáni dinamizmus működik, amidőn a szenvedőknek, a nyomorúságban veszteglőknek szabadulást szerez. Ha Jézus kilétét nem is tudták úgy pontosítani, mint a tanítványok Cézarea Filippinél, de a gonosz erők teljes kizárásával Isten közeljöttét érezték meg, tudat alatt is! Nem a sátán verte ki a sátánt az emberből, hanem Jézus vette üzöbe a gonoszt, és adott szabadulást a megkötözötteknek!

A hamis tanúzást mint bűnt mindenképpen kerülni kell, de a hallgatás magában nem üdvös „tett”; csak aki vallást tesz Jézusról az emberek előtt, azokról tesz Jézus is vallást Isten előtt!

Mózes próféta
Budapest, Belvárosi Szent Mihály-templom